

Страхът на „либералите“

Откровено казано, хората искат да съществува „авторитет“, защото те самите са незрели страхливци. Те искат едно всемогъщо нещо да налага тяхната воля над други хора. Различните видове политическа подкрепа приемат различни форми, но основната мотивация винаги е една и съща. „Либералът“, например, се възмушава от действителността. Той не иска свят, в който са възможни страдание и несправедливост. Но вместо да направи онова, което може като човешко същество, той иска „Властта“ да свърши това вместо него. Той иска някакво вълшебено нещо да осигури за всички, включително и за него, храна, дом и грижи, независимо от това колко мързеливи или безотговорни са те. Вместо да има доверие на хората, че те могат да се грижат взаимно едни за други, той иска един свръхчовешки „авторитет“ да гарантира дом, храна, здравеопазване и всички видове други неща за всички хора. Той желае това толкова силно, че отказва да приеме очевидната истина, че такава гаранция изобщо не е възможна и че ако обикновените простосмъртни не се *грижат* за себе си и не си оказват взаимопомощ, нищо друго не би се погрижило за тях.

Либералът смята света за продължение на класната стая, където винаги има един „авторитет“, който командва и управлява и който ще гарантира, че добрите деца ще бъдат възнаградени и защитени от лошите деца. На всяко дете се казва какво да прави и за него се оказват грижи, и всичко, което се иска от него, е да прави това, което му се казва. От него изобщо не се очаква да носи отговорност за своето собствено благополучие, освен чрез подчинение пред „авторитета“. То не си осигурява храна, подслон, защита или каквото и да било друго. То просто вярва, че „авторитетите“ (напр., учителите и родителите) ще му ги

осигурят. То е отгледано в среда, която не наподобява на реалността, и е обучено да търси „авторитет“ за всички свои потребности.

И либералът продължава да върши точно това дълго след като е завършил училище. Той казва, че всеки човек има „право“ на жилище, храна, здравеопазване и други неща, сякаш някаква гигантска добра фея е задължена да прави така, че тези неща магически да се появяват за всеки. Истинската реалност, макар че се сблъсква с нея всеки ден, е твърде обезпокоителна за него, за да я приеме, защото тя е толкова различна от света, в който е израсъл, където „авторитетът“ е бил отговорен за всичко. Програмите на „Властта“, подкрепяни от „либералите“, са проява на техния породен от илюзии страх от реалността и отказа да видят света такъв, какъвто е. Те се боят от несигурността толкова много, че се опитват да създадат чрез халюцинации едно свръхчовешко нещо („Властта“), което може някак си да преодолее всяка несигурност на реалността и да създаде свят, който винаги ще бъде безопасен и винаги ще бъде предсказуем. И когато митичният спасител не само че не успява да поправи света, но прави всичко далеч по-зле (както се случи с колективистичните режими на Съветския съюз, Куба, Китай и много други), „либералът“ все още отказва да се отърси от сляпата си вяра във всезнаещия всемогъщ бог, наречен „Власт“.

Една проста аналогия срива цялата „либерална“ политическа теория. Ако сто души попаднат на остров след коработрушение, какво изобщо би означавало това, че всеки там има „право“ на храна или че всеки има „право“ на здравеопазване, или „право“ на работа, или „право“ на „минимална заплата“? Ако, например, някой има „право“ на жилище, а жилището идва само от знанията, уменията и усилията на други хора, това означава, че един човек има

право да *принуди* друг човек да му построи къща. Именно това се случва в по-широк контекст, когато „либералите“ подкрепят това някои хора насилствено да бъдат ограбвани чрез „данъчно облагане“, за да осигурят „облаги“ за други хора. Схващането, че хората, просто по силата на своето съществуване, са получили право за всички видове неща – неща, които се създават само в резултат на човешки познания и усилия – е илюзорно. Логическият резултат от тази уж изхождаща от любов и състрадание гледна точка, е насилие и робство, защото, ако „нуждата“ на някой му дава право на нещо, то това означава, че това нещо трябва насилствено да бъде взето от някой друг, който го има или може да го произведе, ако той не го даде доброволно.

Фактът, че този късоглед, животински манталитет („колективизъм“) се описва като „прогресивна“, състрадателна философия, не променя факта, че в действителност тя не може да се различи от „философията“ на плъховете и хлебарките: независимо от това кой произвежда нещо, ако някой друг го иска (или твърди, че се „нуждае“ от него), той трябва насилствено да го вземе. (Комунистическият манифест изразява това така: „от всекиго според способностите, всекиму според потребностите“). Разбира се, има фундаментална разлика между това да предлагаш хората, които имат излишни средства, да могат *доброволно* да помагат на онези, които имат по-малко късмет, и това да проповядваш, че трябва да се използва *насилие*, за да се направи света „справедлив“. Програмите на „Властта“ изобщо не *молят* хората да си помагат взаимно; те винаги използват заплахи и агресия, за да *принудят* хората да правят някои неща и да се държат по определен начин. Но митът за „авторитета“ позволява на „либералите“ да проповядват широкомащабно, постоянно насилие и заплахи, въпреки че се представят като грижовни и състрадателни. На-

кратко, онова, което политическите „левичари“ искат, е една всезнаеща и всемогъща „мама“, която да *принуждава* хората да се раздават и да бъдат добрички, и *те* пренебрегват факта, че няма такова нещо и че въобразяването на такова нещо само увеличава насилието, страданията и мизерията в обществото.